

Arrest

nr. 245 024 van 27 november 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. QUAIRIAT
Bevrijdingslaan 232
9000 GENT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 april 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. QUAIRIAT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 april 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“De heer, die verklaart te heten:
(...)”*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, noch van een geldig visum.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7, 62, 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële en de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 8 van het EVRM en “*het respect voor de menselijke waardigheid*” en van de artikelen 7 en 33 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Na een theoretisch betoog licht de verzoekende partij haar enig middel toe als volgt:

“7.1.

De Dienst Vreemdelingenzaken begaat een manifeste beoordelingsfout, door aan de verzoeker mede te delen dat zij het grondgebied dient te verlaten.

(...)

7.2.

De bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd: (stuk 1)

“(...)

Artikel 7 bepaalt :

“(...)”

Bijgevolg kan de Dienst Vreemdelingen overgaan tot het nemen van een bevel tot verlaten binnen een bepaalde termijn en dient zij hierbij de internationale verplichtingen te respecteren .

De beslissing biedt geen afdoende motivering voor de genomen beslissing en houdt geen afdoende rekening met de persoonlijke elementen eigen aan het dossier van verzoeker.

De verzoeker dient volgens de bestreden beslissing uitgewezen te worden terwijl hij in België gehuwd is met zijn echtgenote, die bovendien de Belgische nationaliteit heeft, (zie stuk 3)

Verzoeker durfde het evenwel niet aan om terug te keren naar zijn land van herkomst, en aangezien zijn echtgenote op dat ogenblik nog geen Belgische nationaliteit had kon hij de gezinshereniging in België niet opstarten.

7.3.

Evenwel blijkt uit de wettelijke basis die aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt, dat met een stereotype motivering geen genoegen kan genomen worden, aangezien een individuele beoordeling zich opdringt :

Zijn er in casu bepalingen in internationale verdragen die aan de betrokkene een voordeel opleveren?

Welke zijn de specifieke omstandigheden eigen aan het geval?

Zijn er humanitaire redenen die in rekening dienen gebracht te worden?

Zijn er minder verregaande oplossingen?

De verwerende partij kan zich aldus niet verbergen achter de zogenaamde gebonden bevoegdheid, aangezien uit de wettelijke bepalingen blijkt dat de verweerster bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten dient rekening te houden met internationale verplichtingen, het gezinsleven en de gezondheidstoestand van de betrokken persoon.

De verzoeker heeft een duurzame liefdesrelatie - in casu een huwelijk - met zijn partner mevrouw D.M. (...) (zie stuk 3).

Met dit gezinsleven werd absoluut geen rekening gehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken, terwijl zij hier zeker van op de hoogte was.

Dit getuigt allerminst van enig zorgvuldig en redelijk bestuur.

7.4.

Zoals reeds aangehaald moet de Dienst Vreemdelingenzaken bij het opleggen van een verwijderingsbeslissing rekening houden met de specifieke omstandigheden en meer bepaald met het gezinsleven en de gezondheidstoestand.

Dit is expliciet vervat in het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet :

"(...)"

-7.4.1.

De bestreden beslissing van verwijdering (zie stuk 1) bevat weliswaar een motivering doch dit betreft een zeer summiere motivering.

Er staat enkel vermeld :

"(...)."

-7.4.2.

Het is duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken zeer stereotiep motiveert zonder in te gaan op de daadwerkelijke concrete omstandigheden die gekend zijn en die vervat zitten in het administratief dossier.

De beslissing stelt dat de verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert niet waarom het gezinsleven van de verzoeker niet in aanmerking genomen kan worden. Er wordt verder niet gemotiveerd over de aard van het gezinsleven.

-7.4.3.

De persoonlijke situatie toont aan dat de verzoeker wel degelijk een werkelijk gezinsleven en familiaal leven heeft.

Dit kan niet ernstig ontkend worden, doch dit werd in de bestreden beslissing aan de hand van de stereotiepe motivering niet daadwerkelijk betrokken.

De verzoeker kan immers diverse elementen inroepen die aantonen dat zij wel degelijk beroep mag doen op het artikel 8 E.V.R.M., de artikelen 7 en 33 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie.

Effectief :

De verzoeker heeft een duurzame liefdesrelatie - in casu een huwelijk - met haar partner mevrouw D.M. (...) (zie stuk 3).

Met dit gezinsleven werd absoluut geen rekening gehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken, terwijl zij hier zeker van op de hoogte was.

7.5.

In de verwijderingsbeslissing - bijlage 13 - is er zelfs geen verwijzing naar het artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Er is in concreto geen rekening gehouden met de specifieke en humanitaire omstandigheden.

De motiveringsplicht is geschonden.

7.6.

Het kan niet ernstig ontkend worden dat er in casu daadwerkelijk humanitaire omstandigheden aanwezig zijn, die de verzoeker toelaten beroep te doen op het artikel 8 E.V.R.M.

De verzoeker heeft is gehuwd met mevrouw D.M. (...), die de Belgische nationaliteit heeft.

7.7.

De Dienst Vreemdelingenzaken pleegt derhalve machtsmisbruik door de verzoeker te dwingen het land te verlaten.

Zoals reeds aangehaald betreft huidige beslissing een schending van het artikel 8 E.V.R.M.

Het gezin wordt gevormd door verzoeker en zijn partner.

Hierboven is reeds geschetst dat verzoeker en zijn partner wel degelijk een gezinscel vormen.

De verzoeker en zijn partner zijn dan ook officieel gehuwd in België! (zie stuk 3)

De gezinscel van verzoeker dient bijgevolg beschermd te worden door artikel 8 E.V.R.M.

De beslissing stelt niets omtrent het artikel 8 E.V.R.M.

Dit is niet ernstig.

Het is evident dat de huidige situatie voor de verzoeker een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De verzoeker kan de toepassing van artikel 8 E.V.R.M. toelichten.

Artikel 8 E.V.R.M. stelt

(...)

Artikel 8 E.V.R.M. laat na het begrip 'familie- en gezinsleven-, noch het begrip privé-leven te definiëren.

Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd.

a)

Opdat er sprake is van een effectief gezinsleven, is een feitenkwestie, die geval per geval per geval beoordeeld moet worden.

Zoals is de verzoeker officieel in België gehuwd met zijn echtgenote.

De relatie en het gezinsleven zijn beschermenswaardig en dienen evident beschermd te worden door artikel 8 E.V.R.M..

b)

Artikel 8 E.V.R.M. laat na het begrip 'familie- en gezinsleven-, noch het begrip privé-leven te definiëren.

Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd.

Opdat er sprake is van een effectief gezinsleven, is een feitenkwestie, die geval per geval per geval beoordeeld moet worden. De Dienst Vreemdelingenzaken ontkent niet dat er een gezinsleven is doch motiveert hier niet omtrent.

c)

Het is duidelijk dat er hoe dan ook een belangenafweging moet worden gemaakt, rekening houdend met het individueel dossier.

Er dient een Fair Balance toets gemaakt te worden, tussen het belang van het individu en dat van de overheid, om na te gaan of er positieve verplichtingen liggen op de staat (EHRM 17 oktober 1986, REES/the United Kingdom, §37.)

Verzoeker heeft reeds meermaals kunnen duiden dat hij een duurzame relatie heeft, sterkt nog, hij is gehuwd, hetgeen niet redelijkerwijze ter discussie kan staan.

Verzoeker heeft tot op heden zijn verblijf op basis van het huwelijk niet kunnen regulariseren daar hij een oprechte vrees heeft om terug te keren naar zijn land van herkomst om de gezinshereniging op deze manier aan te vragen.

Door het terugsturen van de verzoeker, wordt het kerngezin volledig uit elkaar gerukt.

Huidige beslissing is in strijd met de positieve verplichtingen die op Dienst Vreemdelingenzaken rust en vormt een inmenging in de uitoefening van het recht op gezins- en familieleven is in casu absoluut niet gerechtvaardigd. Artikel 8 E.V.R.M. is dan ook geschonden.

Artikel 8 E.V.R.M. gebiedt de lidstaten respect te hebben voor het gezins- en familieleven en volgens artikel 3 E.V.R.M. kan niemand onderworpen worden aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

7.8.

BESLUIT

Verzoeker dreigt het land te worden uitgezet door uitvoering van de bestreden beslissing.

Schendingen van de artikelen 8 E.V.R.M en 3 E.V.R.M. zijn aldus nakend.

In casu is het duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen redelijke afweging heeft gemaakt. Er zijn zelfs bepaalde elementen niet betrokken in de bestreden beslissing.

Bij het onderzoek naar de specifieke omstandigheden dient de Dienst Vreemdelingenzaken het evenredigheidsbeginsel indachtig te zijn.

Er werd geen rekening gehouden met het gezins- en familiaal leven. In casu zijn dergelijke humanitaire redenen zonder enige twijfel aanwezig."

3.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij laat na om bij haar toelichting bij het enig middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM schendt.

Het middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan dit bevel is genomen. De beslissing motiveert dat de verzoekende partij een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet omdat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Er wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort, noch van een geldig visum.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zinnig heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt.

In zoverre de verzoekende partij betoogt dat met een stereotiepe motivering geen genoegen kan worden genomen, merkt de Raad op dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Dit geldt eveneens voor het betoog van de verzoekende partij dat de bestreden beslissing weliswaar een motivering bevat doch dat dit een zeer summiere motivering betreft. Zij maakt met haar betoog immers niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Waar de verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing geen afdoende motivering biedt voor de genomen beslissing en geen afdoende rekening houdt met de persoonlijke elementen eigen aan het dossier, dat de verwerende partij zeer stereotiep motiveert zonder in te gaan op de daadwerkelijke concrete omstandigheden die gekend zijn en die vervat zitten in het administratief dossier, dat de verwerende partij niet motiveert waarom het gezinsleven niet in aanmerking genomen kan worden, dat er verder niet wordt gemotiveerd over de aard van het gezinsleven, dat er in de verwijderingsbeslissing zelfs geen verwijzing naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is, dat er *in concreto* geen rekening is gehouden met de specifieke en humanitaire omstandigheden en dat de beslissing niets stelt omtrent artikel 8 van het EVRM, verwijst de Raad naar wat hieromtrent wordt gesteld in de punten 3.7., 3.10. en 3.11.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel leggen aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van voornoemde beginselen kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Voornoemde beginselen staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

3.5. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing de internationale verplichtingen moet respecteren, dat de bestreden beslissing geen afdoende motivering biedt en geen afdoende rekening houdt met de persoonlijke elementen eigen aan het dossier, dat zij wordt uitgewezen terwijl zij in België gehuwd is met haar echtgenote, die bovendien de Belgische nationaliteit heeft, dat zij het evenwel niet aandurfde om terug te keren naar haar land van herkomst en aangezien haar echtgenote op dat ogenblik nog niet over de Belgische nationaliteit beschikte, zij de gezinshereniging in België niet kon opstarten. Zij vervolgt dat een individuele beoordeling zich opdringt, dat de verwerende partij zich niet kan verbergen achter de gebonden bevoegdheid daar zij rekening moet houden met het gezinsleven en haar gezondheidstoestand, dat zij een duurzame liefdesrelatie, *in casu* een huwelijk, heeft met haar partner, mevrouw D.M., dat met dit gezinsleven absoluut geen rekening werd gehouden door de verwerende partij terwijl zij hier zeker van op de hoogte was, dat dit allerminst getuigt van enig zorgvuldig en redelijk bestuur, dat de verwerende partij bij het opleggen van een verwijderingsbeslissing rekening moet houden met de specifieke omstandigheden en meer bepaald met het gezinsleven en de gezondheidstoestand zoals expliciet vevat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat het duidelijk is dat de verwerende partij stereotiep motiveert zonder in te gaan op de daadwerkelijke concrete omstandigheden die gekend zijn en die vevat zijn in het administratief dossier, dat niet wordt gemotiveerd waarom het gezinsleven niet in aanmerking genomen kan worden, dat niet wordt gemotiveerd over de aard van het gezinsleven, dat de persoonlijke situatie aantoont dat zij wel degelijk een werkelijk gezinsleven en familiaal leven heeft, dat dit niet ernstig kan ontkend worden, doch dat dit in het bestreden bevel aan de hand van een stereotiepe motivering niet daadwerkelijk werd betrokken. In dit verband verwijst de verzoekende partij naar artikel 8 van het EVRM en de artikelen 7 en 33 van het Handvest en herhaalt dat zij een duurzame relatie, *in casu* een huwelijk, heeft met haar partner en dat met dit gezinsleven absoluut geen rekening werd gehouden terwijl de verwerende partij hiervan op de hoogte was. Zij stelt dat in de verwijderingsbeslissing er zelfs geen verwijzing is naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en dat er

in concreto geen rekening werd gehouden met de specifiek en humanitaire omstandigheden. Ze betoogt dat het niet ernstig kan ontkend worden dat er *in casu* daadwerkelijk humanitaire omstandigheden aanwezig zijn die haar toelaten beroep te doen op het artikel 8 van het EVRM, dat zij gehuwd is met mevrouw D.M., die de Belgische nationaliteit heeft, dat de verwerende partij derhalve machtsmisbruik pleegt door haar te dwingen het land te verlaten, dat het gezin wordt gevormd door haar en haar partner, dat reeds is geschetst dat zij en haar partner wel degelijk een gezinscel vormen. De verzoekende partij stelt dat zij en haar partner dan ook officieel gehuwd zijn in België en voegt aan haar verzoekschrift een uittreksel uit de huwelijksakte toe. Ze meent verder dat de gezinscel dient beschermd te worden door artikel 8 van het EVRM, dat de beslissing niets stelt omtrent artikel 8 van het EVRM, dat zij officieel gehuwd is in België met haar echtgenote, dat de relatie en het gezinsleven beschermingswaardig zijn en evident dienen beschermd te worden door artikel 8 van het EVRM, dat de verwerende partij niet ontkent dat er een gezinsleven is doch hier omtrent niet motiveert, dat het duidelijk is dat er hoe dan ook een belangenafweging moet worden gemaakt, rekening houdend met het individueel dossier, dat zij meermaals heeft kunnen duiden dat zij een duurzame relatie heeft, sterker nog, dat zij gehuwd is, hetgeen niet redelijkerwijze ter discussie kan staan, dat zij tot op heden haar verblijf op basis van het huwelijk niet heeft kunnen regulariseren, daar zij een oprechte vrees heeft om terug te keren naar haar land van herkomst om de gezinshereniging op deze manier aan te vragen, dat door haar terug te sturen, het kerngezin volledig uit elkaar wordt gerukt, dat de huidige beslissing in strijd is met de positieve verplichtingen die op de verwerende partij rusten en een niet-gerechtigde inmenging vormt in de uitoefening van het recht op een gezinsleven.

3.6. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

3.7. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft zodoende betrekking op beslissingen tot verwijdering. Het is niet betwist dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dat werd getroffen met toepassing van de artikelen 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, een beslissing tot verwijdering uitmaakt in de zin van de artikelen 1, 6° en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144).

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Hetzelfde kan gesteld worden in verband met artikel 8 van het EVRM. Deze bepalingen kunnen zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of – in het geval van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet – dat de betrokkene lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59).

3.8. Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Verder wijst de Raad erop dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

3.9. De verzoekende partij maakt gewag van een gezinsleven. Zij verduidelijkt in haar verzoekschrift dat zij een duurzame liefdesrelatie, *in casu* een huwelijk, heeft met haar partner mevrouw D.M. Ter staving voegt zij een uittreksel uit de huwelijksakte aan haar verzoekschrift toe.

3.10. Hoewel uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat een gezinsband tussen echtgenoten of partners wordt verondersteld (EHRM 21 juli 1988, Berrehab/Nederland, § 21), veronderstelt een huwelijksrelatie samenwoning of minstens de intentie om samen te wonen (EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 62; EHRM 21 juli 1988, Berrehab/Nederland, § 21), wat *in casu* niet het geval is. Uit een brief van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Gent, gericht aan de procureur des Konings van Gent, van 2 juni 2020, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt immers dat de verzoekende partij sinds 1 juli 2019 niet meer met haar echtgenote samenwoont.

Voorts blijkt dat de verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot de loutere bewering dat er sprake is van een duurzame liefdesrelatie. De verzoekende partij verduidelijkt dit niet en staft dit niet. Door het louter verwijzen naar het feit dat zij officieel nog gehuwd is en door louter te beweren dat zij en haar partner wel degelijk een gezinscel vormen, maakt de verzoekende partij geen duurzame relatie of hechte banden aannemelijk.

Geheel ten overvloede wijst de Raad er nog op dat uit de voormelde brief van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Gent, gericht aan de procureur des Konings van Gent, van 2 juni 2020, blijkt dat de verzoekende partij aan de ambtenaar van de stad Gent verklaarde uit de echt te zijn gescheiden. Hoewel een echtscheiding niet blijkt uit de stukken van het dossier, betreft een dergelijke verklaring een tegenindicatie voor het aanwezig zijn van een duurzame relatie of hechte banden tussen de verzoekende partij en haar echtgenote.

Gezien de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet aannemelijk maakt dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van een beschermingswaardig gezinsleven, toont zij niet aan dat de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden met of heeft gemotiveerd omtrent een beschermingswaardig gezinsleven.

Nu de verzoekende partij in haar verzoekschrift geen beschermingswaardig gezinsleven aannemelijk maakt, heeft zij geen belang bij haar kritiek in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, artikel 8 van het EVRM en de artikelen 7 en 33 van het Handvest.

3.11. De verzoekende partij betoogt nog dat geen rekening werd gehouden met en niet gemotiveerd werd omtrent haar gezondheidstoestand en dat de bestreden beslissing geen verwijzing naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bevat, doch toont geenszins aan dat er in haar geval sprake is van een beschermingswaardig gezins- of familieleven, noch dat zij kinderen heeft of dat zij lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Zij toont dan ook niet aan dat een verwijzing naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of een onderzoek conform voormelde bepaling ten onrechte niet is gebeurd. Zij toont niet aan dat de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden met of heeft gemotiveerd over bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet opgesomde elementen.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.12. De verzoekende partij betoogt nog dat zij niet durfde terug te keren naar haar land van herkomst, dat aangezien haar echtgenote op dat ogenblik nog geen Belgische nationaliteit had, zij de gezinshereniging niet in België kon opstarten, dat zij haar verblijf op basis van haar huwelijk niet heeft kunnen regulariseren, daar zij een oprechte vrees heeft om terug te keren naar haar land van herkomst om de gezinshereniging op deze manier aan te vragen.

Met een loutere algemene bewering maakt de verzoekende partij de oprechtheid van haar vrees om terug te keren naar haar land van herkomst niet aannemelijk. Zij toont niet aan dat zij de procedure gezinshereniging aldus niet vanuit het buitenland kon opstarten. In zoverre zij een oprechte vrees kent, had zij op grond van buitengewone omstandigheden de procedure gezinshereniging in België kunnen opstarten.

Uit het administratief dossier blijkt daarnaast dat de echtgenote van de verzoekende partij, mevrouw D.M., op 13 november 2019 de Belgische nationaliteit verwierf. Het betoog dat de verzoekende partij niet durfde terug te keren naar haar land van herkomst om aldaar de procedure gezinshereniging op te starten is sedert 13 november 2019 dan ook niet dienstig. Immers kon de verzoekende partij sindsdien de procedure gezinshereniging, los van het bestaan van buitengewone omstandigheden, vanuit België opstarten.

3.13. De Raad benadrukt nog dat het aan de verzoekende partij toekomt om haar in regel te stellen met de in België geldende migratiereggeving. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient de verzoekende partij gebruik te maken van de voor haar openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij dat heeft gedaan. De verzoekende partij weerlegt met haar betoog geenszins het determinerend motief van de bestreden beslissing, met name dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort, noch van een geldig visum.

3.14. Daar uit hetgeen uiteengezet werd in punt 3.10. blijkt dat de verzoekende partij niet concreet aannemelijk maakt dat enige hogere rechtsnorm, *in casu* artikel 8 van het EVRM en het recht op een

beschermingswaardig familie- en gezinsleven, zou verhinderen dat de gemachtigde toepassing maakt van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en het niet ter discussie staat dat de verzoekende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet in het bezit was van een geldig paspoort noch van een geldig visum, kan niet worden besloten dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet *in casu* is geschonden.

Waar de verzoekende partij betoogt dat bij het nemen van een bevel rekening dient te worden gehouden met internationale verplichtingen, het gezinsleven en de gezondheidstoestand, wijst de Raad erop dat uit punt 3.10. blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat er sprake was van een beschermingswaardig gezinsleven op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Voorts laat de verzoekende partij na toe te lichten met welke internationale verplichtingen of welke elementen van haar gezondheidstoestand de verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden bij het nemen van de thans bestreden beslissing.

Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt aldus niet aangetoond.

3.15. De verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk dat de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout begaat of derhalve machtsmisbruik pleegt door de verzoekende partij te bevelen het land te verlaten.

Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel niet aannemelijk.

3.16. Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend twintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER